

Lesninger 32. søndag i det alminnelige kirkeår (år C)

1. lesning 2 Makk 7,1–2. 9–14

Verdens Konge skal reise oss opp igjen til evig liv

I de dager ble syv brødre arrestert sammen med sin mor. Kongen lot dem torturere med pisker og remmer for å tvinge dem til å spise av svinekjøttet i strid med Guds lov.

En av dem grep ordet på vegne av alle og sa: «Hva vil du forhøre oss om? Hva vil du vite? For vi er rede til å dø heller enn å bryte våre fedres lover.»

Idet han trakk sitt siste åndedrag, sa den andre: «Du, din usling, kan nok skille oss fra dette liv; men verdens Konge skal reise oss opp igjen til evig liv fordi vi er gått i døden for hans lover.»

Etter ham ble den tredje utsatt for behandlingen deres. Med en gang det ble forlangt, rakte han tungen ut, og modig strakte han frem hendene og sa: «Himmelens Gud har gitt meg disse lemmer. Hans lover betyr mer for meg enn lemmene, og av ham håper jeg å få dem tilbake igjen.» Både kongen selv og mennene hans måtte undre seg over den unge mannens sjelsstyrke, for han brydde seg ikke om smertene.

Etter at også han hadde forlatt dette liv, mishandlet og torturerte de den fjerde på samme måten. Da slutten nærmet seg, sa han: «Når man skilles fra livet blant menneskene, er det godt å kunne sette sitt håp til Guds løfter om at han skal reise oss opp igjen. Men for deg fins det ingen oppstandelse til liv.»

Responsoriesalme Sal 17 (16),1. 5–6. 8b og 15

Omkved: Når jeg våkner,
skal jeg mettes av din herlighets glans.

Hør, rettferds Gud, og lytt til mitt rop,
vend øret til min bønn
fra lepper uten svik.

Jeg har slått inn på de veier du valgte.
La meg ikke vakle på dine stier.
Her er jeg og roper til deg, min Gud, du svarer meg.
Lytt til meg, og hør hva jeg sier.

Vokt meg som din øyensten,
skjul meg i dine vingers skygge.
I min rettferd skal jeg skue ditt åsyn.
Når jeg våkner, skal jeg mettes av din herlighets glans.

2. lesning 2 Tess 2,16–3,5

Måtte Herren styrke dere til alt som er godt, både i ord og gjerning!

Brødre, måtte han selv, vår Herre Jesus Kristus, og Gud, vår Far, han som har vist at han har oss kjær, og som i sin nåde har gitt oss trøst for evig og et lykkelig håp, – måtte han gi dere mot i hjertet og styrke til alt som er godt, både i ord og gjerning!

Og så, brødre, må dere be for oss, for at Herrens ord kan få fortsette sitt løp i triumf, slik som det er skjedd hos dere, og at vi må bli befridd fra urettferdige folks ondskap – for troen er ikke alles sak. Men Herren er trofast! Og han skal styrke og bevare dere fra alt ondt. Ja, vi har en slik tillit til dere i Herren, at vi er trygge på at dere både gjør og stadig vil gjøre hva vi pålegger dere. Måtte da Herren styre deres sinn hen mot Guds kjærlighet og Kristi utholdenhet.

Halleluja Åp 1,5a. 6b

Halleluja.

Jesus Kristus, den førstefødte blant de døde,
ham være æren og makten i all evighet. Amen.

Halleluja.

Evangelium Luk 20, 27–38 (kortere form: 20, 34–38)

Gud er ikke en Gud for de døde, men for levende mennesker

[På den tid kom det noen saddukeere, de som benekter at der er noen oppstandelse og spurte ham: «Mester, Moses har foreskrevet at hvis en mann har en gift bror, som dør barnløs, da skal han gifte seg med enken og skaffe sin bror etterkommere. Nå var det en gang syv brødre, og den første tok seg en hustru, men døde barnløs. Den annen og den tredje overtok henne, og på samme måte alle syv, men alle døde de barnløse. Til sist døde også hustruen.

Hvem av dem skal hun nå høre til, når de oppstår igjen? De har jo vært gift med henne alle syv.»]

Jesus sa til saddukeerne: «I denne verden gifter man seg, tar seg hustru eller mann. Men de som blir funnet verdige til å få del i den kommende verden og oppstandelsen fra de døde, de kommer ikke mer til å ta seg hustru eller mann. For de kan ikke lenger dø, de er englene lik og Guds barn, fordi de er født av oppstandelsen.

Men at de døde oppstår, det har også Moses vist i fortellingen om tornebusken, der hvor han kaller Herren 'Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud'. Gud er jo ikke en Gud for døde, men for levende mennesker. For ham lever alle.»

Forbønner

Kjære kristne! «Gud er jo ikke en Gud for døde, men for levende mennesker; for ham lever alle.» La oss be om nåde til å leve og dø i tillit til ham som skjenker liv og reiser opp fra de døde:

- Om at Kirkens forkynnelse av oppstandelse og evig liv må være et håpets tegn i denne verden. *Vi ber deg...*
- For dem som torturerer andre, at de må se Guds storhet og menneskets verdighet, og omvende seg til ham som gir oss livet. *Vi ber deg...*
- At skriftens beretninger om troskap og utholdenhet må gi styrke og håp til dem som i dag forfølges. *Vi ber deg...*
- For alle hos oss som har valgt sølibatet som tegn på den kommende verden. *Vi ber deg...*
- For de ensomme, syke og eldre i vår menighet, at vi må evne å styrke dem ved vår omsorg. *Vi ber deg...*
- For alle våre avdøde, at de må få det evige livs gave og himmelens glede, sammen med alle dine hellige. *Vi ber deg...*

Celebranten:

Herre Gud, himmelske Far, du som er Abrahams Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud, vær med oss gjennom liv og død, og reis oss opp på den ytterste dag. Ved Kristus, vår Herre. **Amen.**